

ע"פ 6808/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 6808/18 - א'

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המערער:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בחיפה ב-ת"פ 29249-02-17 מיום 27.8.2018, שניתן
על ידי כב' השופט ד' פיש

תאריך הישיבה:

כ"ו בתשרי התשע"ט (5.10.2018)

בשם המערער:

עו"ד מיכאל כרמל

בשם המשיבה:

עו"ד לינור בן אוליאל

החלטה

1. בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט ד' פיש) בת"פ 2949-02-17, וזאת עד להכרעה בערעור.

2. המבקש הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349(א) לחוק; ומעשה מגונה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) ומעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק.

3. כעולה מעובדות האישום הראשון שבכתב האישום, ביום 13.11.2015, בשעה 14:45 לערך, עמד המבקש מחוץ לביתו באותה שעה חלפה במקום הקטינה בדרכה מבית הספר לביתה, ואמרה למבקש "שלום". זה האחרון אמר לקטינה "בואי אני אתן לך טופי" וסימן לה בידו לבוא עמו.

המבקש הוביל את הקטינה לתוך ביתו. בהגיעם למטבח הבית נעל את דלת המטבח במפתח כשהקטינה עומדת מולו בתוך חלל המטבח, הוריד את חגורת מכנסיו, מכנסיו ותחתוניו עד לכפות רגליו כשאיבר מינו חשוף לעיני הקטינה, אשר הסיטה את מבטה והניחה את ידה בצד פניה כדי להסתיר את עיניה, פנה אליה ואמר לה "זה יפה בואי תחזיקי אותו", אחז באיבר מינו בשתי ידיו, והחל לשפשף אותו לשם גירוי וסיפוקו המיני, תוך שהוא שב ופונה לקטינה ואומר לה "זה יפה או לא?!... תיגעני בו אם את רוצה".

בשלב זה הקטינה ביקשה מהמבקש כי יתרחק ממנה, ייתן לה את המפתח ויניח אותו על השולחן. הלה זרק את המפתח על השולחן. הקטינה שבה וביקשה כי יתרחק, לקחה את המפתח, פתחה את הדלת ונמלטה מהמקום.

4. שני האישומים האחרים שבכתב האישום, ואשר אף בהם הורשע המבקש, ייחסו לו מעשים דומים, במסגרתם הנאשם שפשף את איבר מינו מעל מכנסיו בשני מועדים שונים, פעם אחת בצומת הסמוכה לכניסה לבית הספר שבכפרו, ובמועד אחר עת שיחקה הקטינה וקטין נוסף בחצר ביתם.

5. בגין ביצוע עבירות אלו, נגזרו על המבקש שלוש שנות מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו שבין יום 5.2.2017 ליום 16.2.2017. בית משפט קמא הורה כי המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 7.10.2018.

כמו כן הוטלו על המבקש עונש מאסר על תנאי ופיצוי לקטינה, אשר אינם מעניינה של בקשה זו.

6. המבקש הגיש לבית משפט זה ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין שניתנו בעניינו, וכן בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל עליו.

בליבת נימוקי הבקשה הטענה בדבר העדר תוספת ראייתית של "סיוע" להרשעה על סמך עדותה של חוקרת ילדים. לשיטת ב"כ המבקש סיכויי הערעור אינם "קלושים" בשל טענה משפטית זו. עוד הוסיף כי המבקש נעדר עבר פלילי עובר להרשעתו בהליך הפלילי דן וכי היה משוחרר לאורך כל משפטו ללא להפר את תנאי שחרורו בערבות ובתנאים מגבילים.

7. המשיבה מתנגדת לבקשה.

לשיטתה, הכרעת הדין מבוססת על קביעות עובדתיות ועל קביעות מהימנות שבאו בפני בית משפט קמא, ועל כן סיכויי הערעור על הכרעת הדין "נמוכים" כהגדרתה.

עוד טענה המשיבה כי מהערכת המסוכנות שהוגשה בעניינו של המבקש עולה כי המסוכנות הנשקפת ממנו היא בינונית-גבוהה, ועל כן האינטרס הציבורי תומך בכך שהמבקש יחל בריצוי עונשו.

לבסוף טענה המשיבה כי בגין שתיים מהעבירות בהן הורשע המבקש קבע המחוקק "עונש מזערי", ועל כן לא יהא בתחילת ריצוי העונש כבר עתה כדי לייתר את הערעור.

8. בדיון שהתקיים בפני בבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר חזרו באי כוח המבקש והמשיבה על טיעוניהם.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

10. הלכה היא כי משנגזר דינו לעונש מאסר בפועל יחל בריצוי עונשו באופן מיידי, ואין בהגשת הערעור לכשעצמה בכדי להביא לעיכוב ביצוע עונשו. החלטה על עיכוב ביצוע העונש תתקבל בנסיבות מיוחדות שיש בהן כדי לגבור על האינטרס הציבורי באכיפה מיידי של גזר הדין (ראו: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)).

11. במקרה שלפניי, אינני סבור שהתקיימו הנסיבות שמצדיקות את עיכוב ביצוע העונש.

12. הכרעת הדין המנומקת של בית משפט קמא מבוססת על ניתוח העדויות שהוצגו בפניו, ועל קביעתו שהעדויות שהובאו על ידי המאשימה עדיפות על אלו שהובאו על ידי המבקש. כפי שעולה מהודעת הערעור, טענותיו של המבקש בנוגע להרשעתו באישום השני ובאישום השלישי נוגעות להערכת מהימנות עדותה של המתלוננת על ידי בית משפט קמא.

נדמה כי השאלה המשפטית העיקרית המתעוררת בערעור זה מתייחסת להרשעה באישום הראשון, ובשאלה האם עדויות שהתקבלו באשר למצבה הנפשי של הקטינה לאחר האירוע עשויות להוות תוספת ראייתית מסוג "סיוע" שניתן באמצעותה להרשיע נאשם על סמך עדותה של הקטינה שנגבתה על ידי חוקרת ילדים.

13. בהתייחס לאישום הראשון קביעותיו של בית המשפט קמא הן אכן על בסיס עדות הקטינה אשר הובאה באמצעות חוקרת הילדים והקביעה כי היתה אמינה ומהימנה וסיוע לעדות זו ניתן בעדויות אם הקטינה ודודתה בהתייחס למצבה הנפשי בסמוך לאירוע ואחריו.

בנסיבות האמורות לעיל לא ניתן לקבל את הטענה בדבר העדר תוספת ראייתית של סיוע. כפי שנקבע בעבר על ידי בית משפט זה, מצבו הנפשי של המתלונן עשוי לשמש כתוספת ראייתית מסוג "סיוע" לגרסתו (השוו: רע"פ 3904/96 סימן טוב מזרחי נגד מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 385, פסקה 25 לפסק הדין (1997)). על כך יש להוסיף את ההלכה הפסוקה לפיה אין זו דרכו של בית המשפט להתערב בממצאים שבעובדה ובמהימנות שקבעה הערכאה הדיונית.

14. עוד יצוין כי לנוכח פרק הזמן של עונש המאסר בפועל אשר נגזר על המבקש של שלוש שנות מאסר, אזי תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל כבר עתה לא יהא בו בנסיבות העניין כדי לייתר את שמיעת הערעור בעניינו של המבקש.

15. לפיכך, לא ראיתי לנכון לעכב את ביצוע עונש המאסר בפועל.

16. אשר על כן, הבקשה נדחית.

17. המזכירות תקבע את שמיעת ערעורו של המבקש בהקדם, בכפוף לאילוצי היומן.

יחד עם זאת, אני נעתר לבקשת בא כוח המבקש ומעכב את תחילת עונש המאסר בפועל לצורך לפנייה לשב"ס למיון מוקדם בטרם יחל לרצות את עונשו.

משכך המבקש יתייצב ביום 28.10.2018 בשעה 09:30, בבית המעצר קישון. עד אז יוותר המבקש בתנאי המעצר, כפי שנקבעו בעניינו.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי התשע"ט (7.10.2018).

ש ו פ ט